

Karel Jaromír Erben

ŠKOLA BOHATÍ

Stěžoval sobě chudý nádeník ženě své: „Vidíš, ženo, já nevím, čím to je; pořád dělám, nadřu se jako pes, a přec nemám co jíst a chodím bos a roztrhaný; náš pan farář pak nic nedělá, dobře se má, jí dobře a pije, a chodí přitom jako pán.“ Žena tišila jeho: „Mlč, blázinku, to už na světě být musí, aby někteří dobře se měli a někteří zle.“ Muž se ale s tím spokojit nechtěl, nýbrž zašel k panu faráři a ptal se ho po příčině. „Milý brachu,“ odpověděl pan farář, „já jsem si musel dát dříve notně zadek mrskat, a proto se teď dobře mám.“

Muž šel domů, a nařezav notných prutů vrbových, dal se od ženy až do krve flákat, připomínaje neustále: „Jen notně, jen notně!“ Když pak myslel, že již bude mít dost, vstal a očekával, zdali se mu již peníze odněkud nepohrnou. Seděl den první druhý, a nemoha se ničeho dočkat, šel zase k panu faráři, stěžuje sobě, že si dal notně zadek vyflákat a že se má přitom ještě hůře než kdy prve. „I vy hlupáku, tak já to nemyslel, vy jste měl chodit do školy a učit se jako já.“ Nádeník odešel, a koupiv sobě abecedu, šel do školy. Na cestě našel pytlík dukátů i zdvihl jej a vrátil se zpátky, jsa potěšen, že škola mu již pomohla.

I stalo se, že pán, který peníze ztratil, dal veřejně prohlásit, aby ten, kdo by byl takový a takový pytlík našel, na kancelář jej odevzdal. I oznámeno to na kancelář, že nádeník, který dříve nuzný byl, nyní dobře se šatí. I povolán na kancelář a ptán, zdali peníze nenašel. „I našel, když jsem do školy chodil.“ Byl pak nádeník muž již padesátletý, pročez propustili jej slovy: „A když to bylo tenkrát, to je již dávno, po tom my se neptáme,“ a nádeníkovi peníze zůstaly.

